

16 Septbr. 1886.

Kære Edward!

Dit Brev kom rigtig med
en frisk Luftning fra Marlene og
Gjæve og - fra Bayreuth! Jas,
det er sandt, hvad du skriver, at
vi deri har faaet et nyt Mødested-
foruden alle vore andre, og jeg er med
i alt hvad du skriver. Dine norske
Drama-Tanker ere jo ikke nye for mig,
og jo har maangen Gang tænkt paa,
hvor den Gjæve maatte ligge for Dig.
Og idag kan jo nu bedre end no-
gensiinde sætte mig ind i, hvad der
maatte kunne gjøres, og hvilke ubegre-
bte der ligger uirke. Tænk hele
vor rige Sagalitteratur lig for Edde-
rens af og vor Gjævevisedigtning fra
Middelalderen, og saa dertil den nor-
ske Natur og den norske Tone over
det hele! Naar jo er, hvad Wagner
har gjort ud af Tristan- og Isolde-Lipittel,

og saa paa ^{høder} den Rigdom, den Dybde
og Størhed, som dens Grundsten
i hele vor gammel - nationale Digt-
ning, og saa paa, hvorledes alle disse
netop ligger for Dig og for Din Mæ-
sik, saa sigt ji, at Du maaskee
skænk, thi Du alene kan det. Jeg
foretaar ogsaa bedre end nogen, at
hvor bitterlig det maaskee har gjort Dig
sund i Dit Inderside, de Bjørnsen
i sin Tid afbrød Arbeidet. Han
haavde kunnet gjøre det, og var i
sin Tid den rette Mand til at
forme Tjekken, dengang da han
var i fuld Glæde og Begjæring
for det episk - lyriske Drama.
Men hvem ved, om han nu var
den Rette dertil. - Og hvorledes skulle
ikke en saadan Opgave fylde
Dig, - Du vilde gaa fuldstændig
op i den og kommes langt nok
fra alle Smærter og Trilser
og bare føle den store Glæde

ved dit Arbeide. - Skulde det ikke
være muligt, at Du ved selv af al
Magt at kaste Dig ind i Diglein-
gen, saaledes som den foreligger,
altsaa i selve Løjethet, selv skulde
kunne forme Grundtrækene i et
Drama, og skulde saa ikke en
Kunne findes, som ved at arbeide
sammen med Dig skulde kunne byg-
ge det færdigt? Du har formo-
dentlig selv ofte tænkt paa denne
Advei, men ja kan ikke skjænne
andet, end at det maatte lykkes,
naar man sætte alle sine Kræfter
ind derpaa, - og det ~~er~~ Opgaven
vordt! Initiativet maatte tage af
Dig, thi ingen anden vil af sig
selv tage fat i denne Retning, men,
det ved vi jo vel. Tænk at sidde
paa Troldhougen med et sandt
Arbeide! Ja, er saa glad ved at
høre, at Du synes det er heiligere
og heligere. - Dette blir jo forme-
lig Lykke, og det kan da umulig!

vare Vedkommendes Mening; skreiv
Du Jo, at du, det er netop Vedkom-
mendes Mening. Og det er min og-
saa. Jeg føler mig saa trygg for,
at naar bare Du og Minne faar
Lad til at være i Fred hos hinan-
den, uden Prøvinger udenfor, saa
vil Lykken komme. Lad er det heller
ikke godt altid at oprives ved at være
ude i fremmede Forhold. "Det gior
ikke godt om den Løn, som ofte
nokkes", siger et gammelt Ord. Lagen
er, at Du nu begynder at føle
Glæden ved, at der paa Troldhou-
gen voxer frem et Hjem. Og
det sagt Tid, at Du, og en Koad-
betingelse for dets Trivsel er - Fred.
Og saavidt jeg skjønner, har Du og
Minne i den sidste Maaned haab
mere fred, Hjemme - Fred, uforstyr-
ret af hvilkesomhelst Udenforstaa-
ender, mere Fred, siger jeg, end I har
havt paa langes Tider. Derfor bærer
ogsaa Minne sig til Dig, Og naar

saa det til Kommer Naturen, og Maria
og Frants paa Noefel, - og, en
vakkert Dag, det Arbeide, som du af
hele din Føl kan kaste dig ind
i, - - er saa ikke Lykken det?

Nu skinner Solen saa vakkert, gjennem
nu Løvet herinde, hvor du sidder
du tar det saa et lykkelig Var-
sel! Lev saa vel, nu har
du mig snart hjemme igjen!
Kils Nina kjærlig fra Mig! du
glæder mig inderligt til at "vi to"
og "vi fire" igjen skal sadde
Jammen!

Mi

Frants:

Bedriker er: du ser
tis paa dig og god!